

Tazatel:

„Můžeš říct, jak tě pracovníci přijímají, jak tě chápou, když jim něco sděluješ a jestli je jejich chování přirozené nebo nucené?“

Klientka:

„No tak já si myslím, že tady jsou takoví pracovníci, že neházejí nikoho do jednoho pytle, že nás prostě berou všechny na rovinu a že všechny přijímají, tak jak by měli. Není to tak, že by někomu, dá se říct nadržovali nebo, že by dělali někomu výhody. Myslím si prostě, že podle těch pravidel tak to dělají. Nedělají to nespravedlivě nebo tak. Myslím si, že ty odpovědi, nebo to, jak se snaží chovat, je tak jako přátelsky, a že se snaží lidsky odpovídat, a že to je přirozený. Není to tak, že by se chovali, jak nějaký dospělí, ale snaží se nějak přizpůsobit těm pubertákům a snaží se do nich nějak vcítit.“

Tazatel:

„Víš o tom, že jsou pracovníci věřící a co si o tom myslíš?“

Klientka:

„No tak o pár bych asi věděla. Já na to vůbec nemám nějaký špatnej názor. Myslím si, že je to fakt čistě věc každého, že to nemá nic společného s chováním k těm dětem. A myslím si, že v tom vůbec problém není. Jde vlastně jenom o názor, a nijak to neovlivňuje, jak by se chovali. A ani si nemyslím, že by někdo těm dětem nutil ten věřící názor. Je to tak, že má takový názor, ale prostě to dítě se rozhodne samo, taky podle toho, v jaký rodině je vychované, takže si prostě nemyslím, že to takhle někdo nuceně dělá, ty věřící názory. Já jsem asi nezažila přímo nějakou nabídku. Spíš jenom, že mi někdo třeba sdílel názor na věc.“

Tazatel:

„Můžeš říct, jestli od vedoucích dostáváš dostatek svobody rozhodovat se a jakým způsobem se to projevuje?“

Klientka:

„No já si jakoby myslím, že některý ty vedoucí mají jiný názor než ty pubertáci. To je prostě jasný že jo. Ale jakoby třeba, když jsem měla jiný názor na věc, tak se mě od toho nesnažili odradit. Jasně jakože třeba poradili nebo řekli, jak to viděj oni. Ale prostě většina takhle mladejch lidí je spíš takovejch tvrdohlavejch, že si stoje za svým, ale jako já jsem nikdy nezažila to, že by nutili nebo říkali, tohle nesmíš dělat, to je špatný. Jenom řekli, jak to je nebo jak si to myslej oni, ale nikdy to nebylo, že by nám brali svobodu. Sdělili to, co si myslí, a pak si to každéj přebere sám.“

Tazatel:

„Věříš pracovníkům, když jim říkáš osobní (citlivé) informace, že si je nechají pro sebe, a jak se to projevuje?“

Klientka:

„Tak já si myslím, že v tomhle jde spíš o ten vztah jednoho k druhému. Třeba k nějakému vedoucímu mám jakoby třeba lepší vztah, než k jinému, kterýho třeba tolik neznám, ale jakoby myslím si, že většina si takhle nechá věci pro sebe, navíc pak, když třeba vyloženě řeknu, že si to má nechat pro sebe, tak to udělají, ale myslím si, že je třeba možný, kdyby někdo řekl něco závažného třeba, že se sebepoškozuje nebo tak něco, tak si myslím, že i kdyby to dítě řeklo, ať to nikomu neříká, tak si myslím, že by to třeba ten pracovník prokonzultoval s ostatními pracovníkama, že by se to nějak snažil řešit, i kdyby věděl, že to nemá říkat. To si myslím, že by se týkalo jenom těch závažnějších věcí. Kdyby se to týkalo mě, tak záleží, čeho by se to týkalo, ale nejspíš by mi to vadilo. Já jsem prostě takovej člověk, že moc jakoby citlivý informace neříkám hodně lidem. Já si to nechávám prostě pro sebe, ale jako kdyby to bylo něco takového nezávažnějšího, tak by mi to asi nevadilo, ale kdyby to bylo něco, co jsem si chtěla nechat v soukromí, ale řekla sem si, jo dobře někomu se svěřím, a pak sem se dozvěděla, že to někomu řekl, i kdyby někomu spolehlivému (tomu třetímu člověku), tak už jde určitým způsobem o druh zrahy. To by mně asi vadilo, ale určitě záleží, o co by šlo.“

Tazatel:

„Jak a kdy se ti pracovníci věnují?“

Klientka:

„Já si myslím, že vždycky, když já jsem potřebovala s něčím nějakou radu, tak se mi vždycky věnovali, když jsem si řekla. Nikdy jsem nezažila, že by mi někdy řekl vedoucí, že nemá čas. Jako samozřejmě, když se třeba ten vedoucí věnuje někomu jinému, tak bych asi nepřišla, jakože rychle tohle potřebuju. Ale myslím si určitě, že jsou nějaký hranice, že když se ten vedoucí věnuje někomu jinému, tak by třeba řekl, počkej za chvíli, nebo tak. Ale myslím, že by se úplně nestalo, že by třeba řekl, tohle s tebou probírat nebudu. Myslím, že tadyta řeč mezi nima nemá hranice, že jde jako mluvit o všem, když to dítě chce. Tohle to časový se týká otevíračky klubu.“

Tazatel:

„Máš pocit, že tě pracovníci ovlivňují více než bys chtěl/a, nebo ti spíš dávají na výběr a pouze ti radí a pomáhají? Můžeš případně uvést nějaké situace?“

Klientka:

„Myslím si, že spíš teda určitě radí a snaží se pomoci, že vlastě podle mě určitě ze strany vedoucích lepší, ne že hrají na city, ale že se snaží vcítit do toho člověka a vcítit se do toho, kdy i on vlastně byl mladej. Já jsem to vždycky měla tak, že mně poradili a nikdy to nebylo tak, že by mě ovlivňovali až moc, to jako ne. Vzala jsem si z toho, co jsem si vzala a nějak víc, že by mě ovlivňovali to jsem asi jako já teda nezažila. Někdy, když mi vedoucí řekl jiný názor, tak jsem si řekla, tak dobře má jiný názor, ale nikdy jsem si neřekla, že by to bylo fakt blbý to, co mi řekl. Tak někdy se prostě neshoduje ty názory, ale že by mi to vadilo, tak to ne. Potom určitě,

když jsem mluvila třeba o škole, tak se mě vždycky snažili nějak motivovat. I když jsem si o to někdy vyloženě nepožádala, ta oni se mi snažili říct, co je v tom dobrý nebo tak, ale žádný ovlivňování to nebylo, spíš čistě, že se snažili předat a poradit, co je na tom pozitivní, protože každé dítě má víc zkušeností než dítě. Byla jsem za to ráda, nikdy jsem si asi neřekla, že tohle jsem nepotřebovala slyšet. Je možný, že jsem si někdy řekla, že jakoby si něco nepřivezmu, ale tak nic se nestalo, prostě řekl mi to a ničemu to nevadí.“

Tazatel:

„Můžeš říct, jaká pravidla musíš v klubu dodržovat a jak se zachovají vedoucí, když je někdo porušuje?“

Klientka:

„No tak teď mě asi napadly ty sprostý slova. Tak většinou, když takhle někdo řekl ty sprostý slova, tak jako co si tak pamatuju, tak někdo dřepoval. I když třeba vyloženě někdo odmítal, tak si ho vedoucí vzal do jiný místnosti, když se dítě stydělo před ostatníma, tak se ten vedoucí snažil takhle přizpůsobit. Pak mě napadlo, že se tady nemůže kopat do nějakých věcí, něco takhle ničit. Tak to si myslím, že kdyby se to stalo víckrát, tak by řekli, ať jde z klubu pryč, uvědomí si to, a pak ať se vrátí. Já si myslím, že určitě nějaký dřepy, i kdyby to byly kliky, tak to není nic náročnýho, z čeho by to dítě mělo nějaký trauma. Že to není nepřiměřený. Klub je od 12 let, tak si myslím, že takový dítě to určitě zvládne. Kdyby náhodou to bylo na děti hodně, tak si myslím, že by si třeba řekli a ten vedoucí by se nějak přizpůsobil, že by řekl dobře, tak si to nějak ulehčí, ale že by to nebylo tak, že by ho vyloženě nějak nutili. Nemyslím si, že by to byly nějaký nesplnitelný tresty nebo takhle. Když by to někdo vyloženě odmítal splnit, tak se tady i myslím párkrát stalo, že jim řekli, ať jdou teď pryč. Ať se vrátí někdy jindy a uvidí, jestli se budou chovat tak jak mají.“